

Artistul emerit *Ion Lucian* (președintele juriului): „Festivalul-concurs a demonstrat, fără îndoială, amploarea și maturitatea mișcării artistice de amatori din Capitală. Am aplaudat zeci de autentice talente, puse cu grijă și competență în valoare. Remarc, de asemenea, calitatea și diversitatea repertoriului (în special a celui muzical — folcloric și cult — precum și a celui coregrafic). Aș sugera instructorilor și regizorilor mai multă fantezie în conceperea și montarea acestor spectacole de masă, pe care o anume rutină riscă să le aducă la un numitor comun.

Aceleași idei generoase, de natură să înalțe spiritele își pot găsi diferite (și inspirate) forme de expunere“;

Compozitorul Aurel Giroveanu: „O spun din capul locului, această ediție jubiliară a Festivalului-concurs a fost cea mai reușită sub raport artistic. Tocmai de aceea se impun, cred, câteva observații: a) mai multă grijă în alegerea repertoriului de muzică ușoară. De ce să ascultăm, în fiecare reprezentație, aceleași 5—6 melodii? Avem un patrimoniu de piese variate ca tematică și stil, din care ai de unde alege. Ansamblurile corale, de pildă, au dovedit o mai bună capacitate de selecție; b) talentații și pasionații artiști amatori merită mai multă atenție din partea îndrumătorilor lor. Mă refer cu osebire, la cadrul spectacular, cam monoton, ce li s-a oferit. Ambianța în care se desfășoară dialogul cu publicul are o foarte mare importanță. Deci, s-o concepem cât mai inspirat, de la decor și costum, pînă la concepția regizorală. c) Am asistat la o competiție a sectoarelor Capitalei. Se cuvenea, în consecință, să existe în fiecare spectacol elemente specifice din viața sectorului respectiv. Chiar cite un cîntec compus special.“; compozitorul și profesorul *Victor Iusceanu*: „Marea afluență de public a certificat, după mine, elocvent, calitatea reprezentațiilor. Sub raport muzical coregrafic, talentul amatorilor m-a uimit“; maestrul coregraf *Petre Bodeuș*: „Aș nota reușita majorității montărilor de dans folcloric, atât la ansamblurile de elevi, cât și la cele ale maturilor. Totodată am simțit prezența dansului tematic, ceea ce a îmbogățit spectacolele în planul eficienței educative.“; poetul *Ioan Meșoiu*: „Menționez cu precădere, calitatea unor reușite momente de montaj literar-muzical, care au conferit solemnitate prologurilor și finalurilor de spectacol.“; folcloristul *Florin Georgescu*: „Sub aspectul integrării în spectacol a muzicii folclorice aș sublinia un detaliu scăpat din vedere în majoritatea spectacolelor pe care le-am vizionat și anume, limitarea la un anumit gen, cel al cîntecului de joc, cînd ar fi trebuit abordate cu aceeași eficiență cîntecul propriuzis, balada, doina, ș.a.“

Ediția din acest an a festivalului-concurs „Arenele Romane“, angrenînd zeci de formații ale interpreților amatori din Capitală, a atras zeci de

mii de spectatori, a constituit un vibrant omagiu dedicat celor două remarcabile evenimente: 30 de ani de la Eliberare și Congresul al XI-lea al P.C.R.

Constantin RĂSVAN

Yoko Sato-Albert Guttman

Deși stagiunea muzicală propriu-zisă era închisă, ARIA a programat un concert — și chiar un concert bun — invitînd pe violonista japoneză Yoko Sato care împreună cu pianistul Albert Guttman a dat un recital la Sala mică a Palatului.

Tînăra violonistă, în vîrstă de 24 de ani, are nu numai un important palmares artistic, constînd în premii la notorii concursuri internaționale (Ceaikovski, Marguerite Long — Jacques Thibaud și Paganini) dar și o bogată activitate concertistică.

Programul a fost axat într-o largă măsură pe lucrări ce necesitau o virtuozitate deosebită, debutînd frumos, cu *Sonata în fa minor* („Mormintul“) de Locatelli-ysaye, unde interpreta ne-a dezvăluit alături de expresia dramatică a melodiilor, remarcabila tehnică de arcuș în registrul înalt, de asemenea tehnica-i de arpegii, executate cu o mare ușurință. Cantabilitatea sa a avut multă dulceață în pasajele *Adagio* iar dublele coarde au fost luate fără greș, cu justețe. Pianistul Guttman, artist pe care îl apreciem, a cîntat cu muzicalitate și cu mult tact, dînd prioritate violonistei care are, de altfel, un ton curat și, deseori, mare.

Yoko Sato a atacat în chip curajos și *Ciaccona* de Bach pe care o studiasse bine. S-ar fi cuvenit însă ca pe alocuri, să cînte cu mai multă pondere. Uneori s-a grăbit — ceea ce nu era cazul — de unde unele mici scăpări de execuție. Dar, cu timpul, va cuceri desigur și acel „lest“ reclamat de magnifica lucrare și cu care ne-a obișnuit de mult, marele, inegalabilul nostru Enescu.

Sonata a III-a în re minor de Brahms, putem spune că a fost bine construită. Guttman, ireproșabil. Dar și aici s-a făcut simțită o anumită propulsiune către trecerea cât mai rapidă, a lucrării, justificată însă, recunoaștem, cu deosebire în acel *Presto agitato* final. În *Adagio*, prelungirea prea insistentă, în final a celui *vibrato* va forma iarăși un punct de reflecție pentru această foarte înzestrată violonistă.

În sfîrșit: *Campanella* de Paganini — piesă care va fi figurat obligatoriu, credem, la Concursul din 1972 de la Geneva unde violonista a luat premiul II. S-a văzut bine (ca și în *Capriciul al 24-lea*) că Yoko Sato mizează îndeosebi pe virtuozitatea violonistică, paganinescă, acrobatică. Ea a avut momente de bravură de-a-dreptul uluitoare.

Ne-a făcut apoi, la sfîrșit, multă plăcere și prin amintirile pe care ni le-a redeșteptat, *Havaneza* de Saint Saëns, una din piesele favorite ale lui Jacques

Thibaud. A fost un recital, în genere, destul de roușit și ne-am bucurat să vedem că sala de concert era foarte populată, consecință, desigur, a programului anunțat, deosebit de atractiv — ceea ce este de reținut.

Omagierea lui Armstrong

La Biblioteca Americană a avut loc, în trei seri consecutive, o comemorare a celebrului muzician de jazz Louis Armstrong, la care a participat un public numeros, public care, într-o largă măsură l-a urmărit și direct, cu câțiva ani în urmă, cu prilejul Concertului pe care l-a susținut împreună cu formația sa în Sala mare a Palatului.

De data aceasta, d-na Lucille Armstrong, soția sa, a vorbit despre omul care a fost Louis Armstrong, așa cum l-a cunoscut de-a lungul celor treizeci de ani de conviețuire. Cu simplitate și cu o modestie exemplară. Conferențiară a arătat existența armonioasă, fericită, pe care a avut-o lângă soțul său, fără a omite faptul că i-a declarat categoric: „Știi cât țin la tine Lucille, dar pentru mine trompeta reprezintă primul lucru...” A trecut în revistă debuturile lui Armstrong care a cântat mai întâi într-o formație militară, apoi, treptată sa ascensiune și bucuria sa de a trăi ca și dragostea sa pentru copii. De altfel, veșnic, a spus d-na Armstrong, după marele artist se țineau totdeauna zeci de copii.

Admirația de care se bucura atinge uneori freneticul și în numeroasele diapozitive cu care a fost ilustrată expunerea sa, l-am putut vedea pe Louis Armstrong, purtând, la Buenos Aires o mască făcută anume pentru a-i feri fața de cei ce țineau cu orice preț să i-o atingă...

Turneele sale care le-au purtat pretutindeni în lume au fost înfățișate într-o largă măsură, cu atât mai mult cu cât marele artist purta cu sine totdeauna un aparat de fotografiat.

A vorbit apoi despre Armstrong, luându-i totodată un interview soției sale, dr. Willis Conover, de la Radioteleviziunea Americană, cunoscut din emisiile sale de la Radioteleviziunea americană.

Într-una din seri a fost proiectat filmul „Inalta societate”, în care Louis Armstrong a apărut într-o secvență atât ca muzician cât și ca actor.

În ultima seară formația noastră *Dixieland*, inițiată și condusă de inginerul Mihai Berindei a cărui activitate de propagare a muzicii de jazz în rândurile tineretului și cu deosebire ale studenților este notorie, a interpretat cunoscutele piese din repertoriul lui Armstrong. *Bassin-street blues*, *Tinroof blues* (Acoperișul de tinichea). *All of me* (Totul de la mine), *I found a new baby* (Am găsit o nouă fetiță) ș.a. Interpretarea la care au participat alături de Mihai Berindei (trompetă) Victor Beteli (clarinet), Marcel Maican (trombon), Johnny Răducanu (pian) și Eugen Gondi (baterie) a fost foarte bună și, pe cât s-a putut, apropiată de stilul lui Armstrong, cu arătarea că solo-urile vocale au fost realizate instrumental.

Cu acest prilej, dr. C. W. LaSalle, directorul Bibliotecii americane a adresat un călduros cuvânt de

rămas bun publicului, mulțumind pentru chipul în care a fost susținut în activitatea artistică și în genere culturală pe care a desfășurat-o în calitatea sa.

J.-V. PANDELESCU

Violonista Victoria Bașta

Către sfârșitul stagiunii de concerte am putut audia trei recitale ale violonistei Victoria Bașta, tînără interpretă și cadru didactic la Conservatorul bucureștean. Aparițiile sale în recitale impun în primul rînd printr-o ținută artistică deosebit de sobră, în care naturalitatea și sinceritatea interpretării se îmbină cu concentrarea și plăcerea cu care transmite ascultătorilor fiorul unor momente de autentică elevație.

În primul recital, Victoria Bașta a interpretat *Sonata a II-a, în la minor*, pentru vioară solo, de Johann Sebastian Bach, pagină de mare densitate emoțională, în tălmăcirea căreia temperamentul artistei și-a putut dezvălui în voie farmecul. În restul programului, acompaniată de pianista Doina Micu, de asemenea o artistă cu real rafinament, Victoria Bașta a reușit o interesantă și avîntată tălmăcire a *Sonatei op. 162, în La major*, „*Marele Duo*”, de Schubert — poate momentul cel mai convingător al serii respective.

A urmat o primă audiție din literatura românească de cameră: *Piesa de concert pentru vioară și pian* de Wilhelm Berger, pe care cele două interprete au redat-o cu spontaneitate și strălucire. Lucrarea, de mici dimensiuni dar bogată în substanță, conține elemente caracteristice pentru stilul compozitorului. Contrastele viguroase sînt subliniate de scriitura instrumentală măiestrită, compozitorul fiind un excelent cunoscător al resurselor violonistice.

Sonata în Sol major, pentru vioară și pian, de Lekeu a încheiat recitalul, lăsîndu-ne impresia unei interpretări îngrijite, în care corectitudinea și atenția pentru sublinierea detaliilor au trecut pe primul plan, estompînd întru cîtva romantismul nostalgic specific compozitorului belgian.

În cele două recitaluri date în cadrul Studioului de concerte al Conservatorului, violonista Victoria Bașta a atacat cu curaj ciclul integral al *Sonatelor și Partitelor solo* de Bach pe care atât de puțini artiști ai noștri cutează să-l cuprindă în repertoriul lor. Sînt demne de relevat eleganța sobră cu care solista a redat piesele de dans din partite, construcția clară a marilor pagini polifonice din sonate, precum și justetea intonației, bine controlată și în momentele de mare complexitate armonică, acele momente care sînt adevărate pietre de încercare pentru orice virtuoz al instrumentului. Arcușul ferm al Victoriei Bașta ne-a cucerit pe de-a-ntregul, făcîndu-ne să regretăm că prea rar ni se oferă ocazia de a asculta această veritabilă artistă.

Ileana RAȚIU